

בס"ד. ר"ד אור ליום ו' כסלו, ה'תשי"ט.

— לקבוצת תלמידי הישיבה*, בחדרו הק' —

בלתי מוגה

א. ע"פ בקשתי, ציינה ההנהלה את שמותיכם ע"ג פתקא, בנוגע להוספה בלימוד התורה, אחדים מכם — בנגלה, ואחדים מכם — בחסידות (ומה שבחרו כן — מסתמא יש להם טעם בדבר).

בישיבה זו נקרא כל תלמיד בשם "תמים", כיון שצריך להיות לימוד הנגלה ולימוד החסידות ביחד, תורה תמימה¹, וכפי שנקבעו סדרי הלימוד, שיש זמן ללימוד הנגלה ויש זמן ללימוד החסידות.

והמדובר עתה הוא בנוגע להוספה שצריכה להיות לא בזמן הסדר (שאו חייבים כל התלמידים בלימוד הנגלה ובלומד החסידות), אלא בזמן שמחוץ להסדר, הזמן שעומד לרשותכם, שאז צריך להיות הלימוד באופן ד"במאי הוה זהיר טפי"².

והעיקר בהוספה זו אינה הכמות, אלא השימת-לב בנפש, שיהי' הלימוד מתוך חיות והתלהבות.

ב. ועוד נקודה בזה:

הכוונה בזה היא לא רק שתהי' הוספה בלימוד התורה אצל כל אחד מכם לעצמו, אלא גם שתהי' הפעולה על אחרים.

ובהקדמה — שהתורה נקראת בשם לחם, כפי שדרשו חז"ל³ על הפסוק: "לכו לחמו בלחמי", וכפל הלשון "לחמו בלחמי" (כ"פ לחם) קאי על נגלה דתורה ועל פנימיות התורה⁴, שבדורנו הרי היא תורת החסידות.

והנה, בלחם הגשמי שנעשה משמרים וקמח ומים, אין זה באופן שהשמרים נשארים בפני עצמם והקמח נשאר בפני עצמו, אלא הכוונה

(3) ברכות נו, סע"א. חגיגה יד, א.

(4) משלי ט, ה.

(5) ראה זח"ג רעא, ב. וראה גם לקו"ש

חל"ב ע' 137 הערה 47. וש"נ.

(* פרטי הדברים — ראה ב"פתח דבר"

לקובץ פלפול התלמידים חוברת א.

(1) ראה שיחת ליל שמח"ת תרנ"ט —

סה"מ תרנ"ט בהוספות ע' רכז. ועוד.

(2) שבת קיח, סע"ב.

היא שהשמרים יתערבו בקמח, ויתנו בו טעם, התנשאות והתגדלות והתפתחות, שעי"ז יהי "לחם לבב אנוש יסעד".⁶

וכן הוא בענייננו — שהכוונה היא שהוספה הנ"ל לא תשאר אצלכם בלבד, אלא שהלימוד בנגלה ובחסידות מתוך התלהבות והתפעלות יהי באופן ד"טופח על מנת להטפוח",⁷ שיפעל גם על שאר הבחורים, הן בהכתות הגבוהות והן בהכתות הנמוכות, והן בהכתה שלכם,

והיינו, שתפעלו את ענין ההגבהה וההתנשאות, התנשאות דקדושה, שזהו"ע לימוד התורה באופן ד"יגדיל תורה ויאדיר"⁸ — גם על שאר הבחורים.

ג. יעזור השי"ת שתהיי לכם הצלחה בלימוד התורה ביראת שמים, ובקיום המצוות בהידור,

— שזהו תכלית המכוון, שהלימוד יומשך במעשה, כמארז"ל⁹ "גדול תלמוד שמביא לידי מעשה", וכפירוש החסידות¹⁰ ש"מעשה" הוא מלשון כפי, כמו "מעשין על הצדקה"¹¹, ובאופן דהלוך ואור, תחילה אתכפיא ואח"כ אתהפכא עד שנעשה כולו טוב, כראוי ל"זרע ברך הוי"¹² —

ובאופן שלימוד התורה יהי כדבעי בד' אמות אלו, ועד שיפעל הענין דלימוד התורה בכל מקום שהוא.

יעזור השי"ת שתתחילו מכאן ולהבא בהצלחה בלימוד התורה ביראת שמים בשקידה והתמדה, ובקיום המצוות בהידור, בחיות והתלהבות, בשמחה ובטוב לבב.

וכל זה — באופן ד"ופרצת"¹³, עד ל"נחלה בלי מצרים"¹⁴.

(6) תהלים קד, טו.
 (7) לשון חז"ל — ברכות כה, ריש ע"ב. תרצ"ט ע' 191. ע' 197. ועוד.
 (8) ישע"י מב, כא.
 (9) קידושין מ, ב. וש"נ.
 (10) ראה לקו"ת בחוקתי מח, א. סה"מ
 תרצ"ט ע' 191. ע' 197. ועוד.
 (11) ראה ב"י לטויו"ד סרמ"ח.
 (12) ישע"י סא, ט.
 (13) ויצא כה, יד.
 (14) שבת קיח, סע"א.